

„Jsa peaks sulle niikohe 160 rubla minu osast välja maksmä. Aga nii! Mina loen alles 20 aastad! Jsa ei taha mulle mitte enam raha saata ja minu teenistus — —

— Siin sai eksitud, üks kirjakandja tulississe ja pani kaks läikiwad faea rublast raha nõbu ette. Kui kirjakandja väljas oli, langes ta minu rinnole. „Oh Jumal! oh Jumal!” turtsus ta, „mis sugune ootmata õnn!” Mõtle, mina olin natuke kirjutanud, seda nimetaks, üks „tö sine jutt”. Seda tööd andsin ühe aialehele, ja see leht saadab mulle minu waewapalga, minu töö eest 200 rubla.

Nuid olen ühekorraga nii riikas, ja ühe tunni eest ei täändnud ma, kust mõne kopiku leiba jaoks pidin saama? Såäl wöta, wöta ruttu!

Ülewääanatud tundmuses langejin ma põlvile ja tänasin Jumalat seda kõige heldemad, selle fogematta päätstmise eest. Mina, minu naene ja lapsed olid „Lupaka” läbi kerjamisest päätsetud.

Kastad jooksid edasi, minu naene ja lapsed surid, mina olin üksi oma varandusega. Kellele seda nuid anda? Tihki mõtlesin selle päälle ja tulin viimaks selle otsusele:

Minu talu, kõige põldudegu, metsa ja tigika, minu tagawara kaasas seisav raha, need tukatid keppi sees, lühidalt kõit, mis minu oma on, saab omale, sest tunnist minu tubli nõbu, Robert Born, minu sugulaste tuttamö nimi „Lupak”!

Selle „Lupakale” minu päärondajale teen mina kohuseks, et tema minu mõlemate õdedele 500 rubla, minu nelja nõbutele ja kahe tädile 300 rubla välja saaks maksmä; aga siis, kui sellet filmapilku, kus see töstament ette saab loetud, minu jáme kep puutumata ja terwelt minu surnukeha kõrvas lamab. Pole naad aga minu viimast soovi kartnud, siis teen oma päärondajale kohuseks, et ta minu wennade ja õdedele, ega nõbu ja tädidele, mitte üht kopikud välja ei maksa.